

באחרית הימים

יום אחד שקט לאין מחריד,
יום בין הימים של האחרית,
הר האלוהים נשא מאוד
בין כל ההרים והגבעות,
ואליו כמים נהרו
הגויים ולא נשאו עוד חרב –
עד שמישהו צעק: עצרו!
אין כניסה! אין ידידות! יש חרם!

יום אחרית אחר, בצהררים,
קהל נוצרים עלה בהר אפרים
ואמר נלכה באורחותיו
של העם הטוב והמוטב,
ועמים עלו על פי פסוקו
של זכריה לחג את חג סכות,
וכפי שבן אמוץ מסר
להשתחוות בא כל בשר,
ותורה יצאה לה מציון –
אך לפתע:
לגרש! מיסיון!

וביום אחרית נוסף בפערב
שוב נסו לבוא כתותי החרב,
בידם אשפר ומזמרות
ואתם שרים ומזמרות.
העמים תקעו שופר וכף
והמוז אל עיר ציון נסחה,
נדיבי עמים כבר נאספו
וחזון מיכה כבר על הסף הוא
ומושטת יד הידידות –
אבל שוב נפל היום שדוד
וצנח גונח לרגליו
של צועק: "אוי וי, מסע הצלב!"

כך יהיה, כי כך זה כבר פרגע.
קול המבשר עכשו משקט
(לא חושבים? קראו עתון ברקע).
נכח הקתולים אנו פת:
יש שנוי, יש נוסטרה אאטטה,
אבל פה מבהלים עד טאטע.
יד שלוחה לברית עמי מקרא
ופוגשת יד קמוצה קרה:
אהבה שולחים הפרוטסטנטים
אך אנחנו עוד תקועים באנטי.
לא נורא. נגיד כבר למשיח
לסדר פרוטקציה עם השיעה.